

CLAUSURA DIOCESANA JUBILEU 2025

Catedral de Sant Pere de Vic, 28-12-2025

Estimats germans i germanes, la nostra assemblea eucarística en aquest diumenge de la festa de la Sagrada Família, dins l'octava de Nadal, té un motiu concret: donar gràcies a Déu per tots els dons de conversió i de santedat que ha obrat entre nosaltres en l'any que hem viscut amb motiu del Jubileu del 2025. El Senyor ens ha concedit de poder celebrar aquest Any Sant amb tot el que ens ha aportat, per mitjà de la misericòrdia divina vessada abundantment entre nosaltres. La gran perdonança, que neix de l'amor entranyable del nostre Déu, s'ha prodigat per mitjà de la indulgència plenària en tantíssimes persones que amb cor humil i penedit s'han acostat als sacraments de l'Eucaristia i de la reconciliació, tot pelegrinant als temples jubilaris o en les circumstàncies personals de caritat envers els pobres, malaltia o empresonament. Per això, perquè ha estat immens l'amor misericordiós de Déu a favor nostre durant el Jubileu, el nostre cor exulta d'alegria i, seguint les indicacions de l'apòstol, no podem fer res més que acomplir el que ell ens ha dit: *Agraïts a Déu, canteu-li en els vostres cors amb salms, himnes i càntics de l'Esperit*.

Vam iniciar el camí jubilar com a diòcesi el mateix dia de la festa de la Sagrada Família de l'any passat. Ho férem seguint les indicacions del papa Francesc, que havia convocat el Jubileu de l'any del Senyor 2025 amb la butlla *Spes non confundit*, en què ens indicava com havíem de viure aquest temps de gràcia: essent «Pelegrins d'esperança». En la butlla reflexionava sobre la veritable esperança cristiana i ens convidava a obrir els ulls i el cor als signes d'aquesta virtut teològica que el Senyor suscita enmig del nostre món. Hem intentat de fer-ho posant-nos en camí —realitat pròpia de tot jubileu— vers les basíliques i els temples jubilaris. Ho hem fet junts en els diversos pelegrinatges convocats, tant per la Santa Seu, com per la diòcesi, pels arxiprestats o per les parròquies i associacions. Vull assenyalar, entre altres, els romiatges a Roma, tant el diocesà pròpiament dit, com el dels joves, el dels preveres i diaques, així com la participació diocesana en els pelegrinatges dels comunicadors socials, dels *influencers* catòlics, de la catequesi, etcètera. També cal assenyalar el Jubileu diocesà a la catedral el setembre passat i els que s'han dut a terme en els tres altres temples jubilaris de la diòcesi: la Seu de Manresa, Santa Maria d'Igualada i el monestir de Santa Maria de Ripoll. Solament el Senyor sap tots els dons que ha obrat en el cos i l'ànima dels qui amb fe han acollit la misericòrdia divina. Que Déu sigui glorificat en la seva obra a favor nostre durant el Jubileu dels 2025 anys del naixement de nostre Senyor Jesucrist!

Els signes d'esperança que ens convidava a mirar Francesc, papa, ens havien d'ajudar a obrir els ulls a l'acció de Déu enmig nostre. L'esperança cristiana ens dona la certesa que el Senyor no abandona mai la humanitat. Malgrat les foscor que de vegades sembla que s'imposin en el nostre món, l'esperança ens diu que la llum sempre venç, perquè no pot morir mai, ja que *Déu és llum, i en ell no hi ha foscor de cap mena* (1Jn 1,5). La pau, tan necessària en el nostre món, té una clau que mai no podem oblidar, com ens ensenya el sant pare Lleó: «una pau desarmada i desarmadora», la qual ha de ser una opció personal que cal conrear i defensar, des d'aquell convenciment de sant Agustí: «Si voleu atreure els altres vers la pau, sigueu els primers a posseir-la i a retenir-la. Que cremi en vosaltres el que posseïu per a encendre-ho en els altres» (*Sermó*, 357, 3).

El món de la malaltia i l'ancianitat també se'ns ha manifestat com un lloc d'esperança, pel testimoniatge dels qui afronten la feblesa posant la confiança amb Déu. Suportar la malaltia des de la fe ha estat per a alguns un lloc de trobament amb el Déu vivent. Tenir cura dels més febles manifesta grandesa de cor i veritable humanitat. El nihilisme que vol imperar entre nosaltres no pot trencar mai la convicció que la vida humana és un do de Déu i que ell és l'únic Senyor. Cap llei humana no pot estar per damunt de la voluntat divina. La defensa de la vida humana sempre i en tot moment, des del si matern, santuari de la vida, al llit del dolor, que, amb paraules del beat Pere Tarrés, «no és altra cosa que la creu on el malalt sofreix», l'hem de fer nostra en tota circumstància. La mirada de l'esperança obre un horitzó nou a aquell que des de la fe en Crist mira el misteri de la vida humana.

Com ja he dit abans, avui celebrem la festa de la Sagrada Família, la qual cosa ens convida a contemplar la família de Natzaret: Jesús, Maria i Josep; i en ella, la grandesa de la família humana. La grandesa de la família ve de Déu mateix, que n'és l'autor, com a creador. Els homes i dones hem estat creats a imatge i semblança de Déu. La comunió amb Déu és la seva mateixa essència: Déu és amor. Per això la família té la seva arrel en l'estimació, en la comunió amorosa de l'espòs i l'esposa. La unió matrimonial de l'home i la dona és reflex de l'amor en Déu mateix. Per això, l'expressió d'amor conjugal duu en si mateixa l'obertura a la vida, en la meravella de la procreació. Adonem-nos-en: solament els cristians i els jueus tenim aquest concepte de crear amb Déu, referit a la concepció de la vida humana en el si matern, com a fruit de l'amor dels esposos. Dic això perquè el papa Francesc, en la butlla de convocatòria del Jubileu, ens parlava de la pèrdua del desig de transmetre la vida com a signe de pèrdua d'esperança i convidava a una obertura a la vida amb una maternitat i paternitat responsables. I en concret afirmava: «La comunitat cristiana, per tant, no es pot quedar enrere en el seu

suport a la necessitat d'una aliança social per a l'esperança, que sigui inclusiva i no ideològica, i que treballi per un futur que es caracteritzi pel somriure de molts infants que vinguin a omplir els bressols buits que hi ha en moltes parts del món.» Jo també, com a bisbe vostre, faig una crida a la fecunditat generosa dels matrimonis cristians. Tinguem clar que el futur no està solament en els drets aconseguits, en unes lleis millors, ni en les estructures, sinó principalment en els fills i filles que tinguem com a famílies i com a Església. Els fills manifesten clarament un futur d'esperança.

També necessiten signes d'esperança els joves, els quals, en raó de la seva edat, haurien d'estar plens d'aquesta virtut que obre al davant un futur. En una societat en què predomina el materialisme i l'hedonisme, què n'és, de difícil, per al jovent trobar raons per a mirar un futur obert, transitable i fecund! Malgrat això, el Senyor ens ha fet el do entre nosaltres, en aquest any 2025 que s'acaba, de joves, nois i noies, que truquen a la porta de les comunitats cristianes demanant el baptisme, la confirmació i participar en la taula eucarística, així com també d'altres amb el desig d'aprofundir en la fe. Enmig d'un desert entre la joventut de la nostra terra, hi ha cercadors de sentit que desitgen l'aigua de la vida que brolla del cor obert de Crist. I això ens ha omplert d'esperança, perquè ens ha fet redescobrir més i més que Déu és viu i que el cor de tota persona té set de Déu. Es fa palesa en aquest jovent aquella recerca tan coneguda expressada per sant Agustí al començament de les seves *Confessions*: «Ens heu fet, Senyor, per a vós, i el nostre cor no s'aquieta fins que no reposa en vós.»

Germans estimats, són moltes les realitats d'esperança que hem redescobert en aquest Jubileu que ara ens disposem a clausurar en l'àmbit diocesà. No sé si hem aconseguit del tot el que ens proposava el sant pare Francesc en la butlla de convocatòria com a meta a aconseguir durant aquest període: «Que pugui ser per a tothom un moment de trobament viu i personal amb Jesús, el Senyor» (*Spes non confudit*, 1); però el que sí que hem après en aquest temps de gràcia és a no perdre mai l'esperança. Certament que hem fet camí, però encara ens resta molt a fer quant a caritat i evangelització perquè molts puguin trobar-se amb el Crist vivent. L'esperança ens obre l'horitzó missioner per a seguir caminant junts. En aquest camí sinodal per a la missió ens és model insigne sant Josep. Ell va rebre la missió de ser custodi del Redemptor. Ho va fer amb la fidelitat de qui no cerca res més que el rostre de Déu i es doblega a la voluntat divina. Ell, com hem escoltat en l'evangelí, va estar atent a la voluntat de Déu, per mitjà dels somnis. Foren quatre els somnis que ens narra l'evangelista Mateu, i en tots es va mostrar dòcil, deixant que la seva existència transcorregués en la intranquil·litat del qui no ho té pas tot dominat, sinó que és guiat per aquell que és l'Imprevisible. El mateix

podem dir de Maria, la mare de Jesús. En temps d'urgència missionera ens hem de deixar sorprendre pel Senyor, oberts sempre a la seva voluntat, tal com hem escoltat en la segona lectura d'aquesta missa: *Que la paraula de Crist tingui estada entre vosaltres en tota la seva riquesa, instruïu-vos i amonesteu-vos els uns als altres amb tota mena de doctrina.*

Germans i germanes, que se'ns gravin en el cor les paraules de sant Pau als cristians de Roma proclamades moltes vegades durant l'Any Sant: *L'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-los l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor* (Rm 5,5). Que intercedeixin per nosaltres, per tal que siguem sempre i en tot lloc testimonis d'esperança, santa Maria i sant Josep, que serviren de manera preeminent el misteri de Jesús, el nostre Senyor i Salvador, mort i ressuscitat, la nostra esperança viva. A qui sigui donat tot honor i tota glòria en aquest any de gràcia del 2025 i per tots els segles dels segles. Amén.